

בסוף הוא החליט לבקש עזרה מהאל אשו. הוא שלח שליח לקצה העולם, שם שלט אשו. השליח אמר לאשו "השליט, מטיל אבנים של אויא, אמר לי 'צא לקצה העולם, שם חי אשו.

שנטו

ביד חזקה שלט האל שנטו בעיר אויא ובאדמות הקרובות. הוא היה שליט חמור ומאחר שהוא שלט גם ברעם, תושבי אויא השתדלו לא לצער ולא להרגיז אותו. סמל השליטה שלו היה גרזן בעל להב כפול שסימן "הכוח שלי פועל לשני כיוונים" ואף אחד, גם תושבי מחוזות רחוקים, לא יכלו להינצל מהכעס שלו. קראו לא "שליט מטיל אבנים."

למרות שלשליטה של שנטו נתונים היו כל אנשי אויא והממלכות השכנות, הוא רצה בשליטה עוד יותר גדולה, כדי לגרום לפחד גדול יותר בלבבות של האנשים. הוא קרא אליו מכשפים וציווה להם להכין אמצעים מכושפים כדי להגביר את כוחו.

המכשפים, זה אחרי זה, הביאו לו פעם דבר אחד, פעם אחר, אך הוא עדיין לא היה מרוצה.

אמור שאני זקוק לשיקוי אדיר אשר יפחיד את לבבות של האויבים שלי. בקש שאשו יעזור לי להכין כזה!".

אשו אמר "טוב, אעזור לו. על איזה עם רוצה להשתלט שנטו?"

והשליח אמר "שנטו, השליט הכל-יכול שלי אמר 'מכשפים רבים ניסו לעזור לי אך אף אחד לא הצליח. הם לא יודעים איך לעשות את הדבר. הכוח הזה מצוי רק אצל אשו. אם אשו ישאל מה נחוץ לי, תגיד לו שרק הוא בעצמו יודע. אקבל כל מה שאשו ייתן לי'".

אשו אמר "טוב, אכין מה שמבקש שנטו, שליט אויא. תמורת זאת הוא ישלח לי תיש לקרבן. השיקוי יהיה מוכן תוך שבעה ימים. אך אתה, שליח, אל תחזור לקחת אותו. שאשתו של שנטו תבוא לקחת את השיקוי. רק דרכה אשלח אותו לשנטו."

השליח חזר ומסר לשנטו את דבריו של אשו. שנטו אמר "טוב, אשלח לשם את אשתי אוליה."

ביום השביעי הוא הסביר לאשתו איך להגיע לאשו. אמר לה "תברכי את אשו. אמרי שהתיש ישלח מיד. קחי אצלו את השיקוי וחזרי אלי מהר."

אוליה יצאה לדרך. היא הגיעה לאשו, בירכה אותו ואמרה "שנטו מאויא שלח אותי לקבל את השיקוי. הקרבן כבר בדרך אליך."

אמר אשו "שנטו ביקש עצמה גדולה ואני הכנתי לו את השיקוי."

הוא נתן לאוליה דבר מה עטוף בפיסת ניר ואמר "תתנהגי בזהירות עם המתנה שלי. אמרי לשנטו לאכול את הכל עד הסוף."

אוליה יצאה לדרך חזרה והתחילה לחשוב "מה הכין אשו לשנטו? איזה כוח אדיר טמון בחבילונת קטנה הזו?"

וכפי שציפה אשו, כשנחה בדרך פתחה את הניר. הייתה בו אבקה אדומה. היא שמה קצת מהאבקה בפה וטעמה. לא מתוק ולא מר. אין כל טעם. היא עטפה את האבקה חזרה בניר

כשפתחה את פיה יצאה משם להבת אש. מכך הבין שנטו שאשתו טעמה מהשיקוי שנועד רק לו לבדו. גדול היה הכעס שלו. הוא רצה להרביץ מכות לאוליה, אך זו ברחה מהבית. שנטו רדף אחריה ואוליה רצה אל מרעה ונכנסה בין כבשים, בתקווה ששנטו לא ימצא אותה שם. אך שנטו לא נרגע. הוא הטיל אבנים סביב. זרק אותן גם על הכבשים והרג הרבה מהן. אוליה הסתתרה תחת פגרי הכבשים ושנטו לא יכול היה למצוא אותה.

שנטו חזר הביתה. תושבי אויא ביקשו שיסלח לאוליה "ההפסד שלך גדול מהאשמה שלה" אמרו "סלח לה." כעסו של שנטו פג. הוא שלח משרתים שלו שיחזירו את אוליה הביתה, אך הוא עדיין לא ידע איך להשתמש בשיקוי. ואז, כשרק ירד הלילה, הוא לקח את החבילה הקטנה ועלה על תל גבוה שמעל העיר. הוא עמד שם והביט על הישוב שבו חיו נשותיו ומשרתיו. הוא שם קצת מהאבקה על לשונו. אך

וקשרה בעלה דשא.
כשמסרה את החבילה לשנטו זה שאל "מה אמר אשו? איך להשתמש בשיקוי?"
אוליה רצתה לענות "הוא לא אמר דבר" אך

כשרק נשף, מפיו יצאו להבות אלימות שהתפשטו מעל העיר והדליקו את גגות הקש של הבתים. כל העיר הושמדה ולא נשאר ממנה אלא עפר. וכך נאלמה העיר אויא מפני האדמה. נאלצו לבנות אותה מחדש. שנטו המשיך לשלוט באויא ובזמן מלחמות הוא זרק את הרעמים-אבנים שלו. כל אבן הייתה עטופה בלהבה חמה שהאירה השמיים והארץ. וכולם ידעו – זו האש מפיו של שנטו. אבל אנשים לא שכחו את הכבשים שהצילו את אוליה מהאבנים האלימות. ואלה שסוגדים לזכרה של אוליה לא אוכלים בשר כבשים.